

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Увл-89/04
Бања Лука, 8.11.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Јанка Нинића, као предсједника вијећа, те Смиљане Мрше, Златка Куленовића, Фикрета Кршлаковића и Дарка Осмића, као чланова вијећа, уз судјеловање Мире Шормаз Трифковић као записничара, у управном спору по тужби правобранилаштва РС, (у даљем тексту: тужилац), против акта бр. 25-475-184/02 од 25.9. и 7.10.2003.године, туженог Града Б.Л., у предмету преузимања градског грађевинског земљишта, одлучујући о захтјеву П. З. из Б. Л. за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци бр. У-291/03 од 10.6.2004. године, у сједници одржаној дана 8.11.2006. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба тужиоца и поништена тачка 3. диспозитива оспореног акта, којим је утврђено да П. З. има право на замјенску парцелу за преузето земљиште наведено у тачки 1. тог диспозитива.

У образложењу побијане пресуде суд је истакао да се оспореним дијелом диспозитива оспореног акта тужене није могло одлучити рјешењем о преузимању земљишта из посједа П. З. прије његове правоснажности, већ да је било могуће, по правоснажности тог рјешења, провести поступак споразумног одређивања накнаде и у том поступку одредити облик накнаде, а у супротном, уколико се та накнада не постигне, одлучити сагласно одредби члана 45. став 3. Закона о грађевинском земљишту („Службени гласник РС“ бр. 41/03 – у даљем тексту: ЗОГЗ). У прилог оваквом правном закључивању суд цитира садржај одредаба члана 69. и 45. став 3 ЗОГЗ-а. Због повреде правила поступка и неправилне примјене тих законских одредаба, одлучено је као у изреци те пресуде.

Против наведене пресуде П. З., као заинтересовано лице у предметном управном спору поднио је захтјев за њено ванредно преиспитивање (у даљем тексту: захтјев), због повреде правила поступка и повреде материјалног права. Наводи да је суд погрешно примјенио одредбе члана 69. ЗОГЗ-а којим је предвиђено да се по правоснажности о преузимању земљишта стиче право на накнаду, али да је он дао сагласност за преузимање земљишта само уз услов да му се заузврат да замјенска парцела, што значи да није пристао на новчану накнаду већ само на замјенску парцелу. Због наведеног, сматра да није било мјеста примјени члана 69., већ одредбе члана 45. став 3. ЗОГЗ-а. Додао је да је побијана пресуда потпуно супротна ранијој одлуци истог суда бр. У-151/02 од 29.11.2002. године, којом је уважена његова тужба и поништено рјешење о преузимању истог земљишта, јер да оспореним рјешењем није одлучено о његовом захтјеву за додјелу намјенске парцеле. Како је тужена, како надаље истиче поступила по примједбама из те пресуде, суд доноси побијану пресуду са супротним правним ставом, занемарујући да је он дао сагласност за преузимање земљишта само под условом да добије другу некретнину у замјену. Због тога је, како надаље истиче, поднеском обавијестио орган управе да повлачи своју сагласност за преузимање земљишта, јер да није испуњен услов под којим је та сагласност дата. Најзад, додаје да су побијаном пресудом повријеђене одредбе члана 6. и 8. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода те члана 1. Протокола бр. 1. уз ту Конвенцију, јер да му се одузима земљиште мимо његове воље, а да му се заузврат ништа не даје, чиме је повријеђено његово право на правичан поступак и право на несметано уживање имовине. Иако се не противи реализацији регулационог плана „Западни транзит“, он ипак, условљава преузимање земљишта из његовог посједа додјелом друге адекватне парцеле. Предложио је да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновни поступак или да се иста преиначи и тужба одбије.

Тужена је путем Републичке управе за геодетске и имовинско правне послове-Подручне јединице Бања Лука, доставила списе предметне управне ствари, без одговора на захтјев који јој је са упутом о том праву уручен 30.6.2005. године.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе чл. 48. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 12/94, у даљем тексту: ЗУС) овај суд је одлучио као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Оспореним актом преузето је из посједа подносиоца захтјева земљиште означено у тачки 1. његовог диспозитива. Тачком 2. диспозитива је одређено да ће се по правоснажности тог рјешења извршити укњижба земљишта као јавно добро-пут у Земљишно књижном одјељењу Основног суда у Бањој Луци и Одјељењу за катастар некретнина Републичке управе за геодетске и имовинско правне послове РС Бања Лука-Подручне јединица Бања Лука. Тачком 3. је одређено да П. З. има право на замјенску парцелу за преузето земљиште, док је тачком 4. одлучено да ће се по правоснажности тог рјешења провести поступак споразумног одређивања накнаде ранијем власнику односно кориснику на напријед наведеном земљишту.

Према образложењу тог акта, поступајући по примједбама и упутама из пресуде Окружног суда у Бањој Луци бр. У-151/02 од 29.11.2002. године, проведен је поступак у присуству П. З. односно његовог пуномоћника те законског заступника Града Бања Лука, уз ангажовање вјештака геометра. Након проведеног поступка, утврђено је да је предметно земљиште грађевински неизграђено земљиште предвиђено према регулационом плану „Западни транзит“, за изградњу и проширење саобраћајнице, док је дио парцела, према плану парцелације предвиђен за формирање грађевинских парцела корисницима којима су експроприсане некретнине, те да је предметно земљиште у з.к.ул. бр. 1746 к.о. Петрићевац уписано као државна својина – земљишно књижно право П. З. са 1/1 дијела, а да је увидом у пл.бр. 1383 к.о. Петрићевац 2, утврђено да је то земљиште у његовом посједу са 1/1 дијела. Закључено је, да су отклоњени недостаци према упутама и примједбама из наведене пресуде, а како је П. З. дао сагласност за преузимање земљишта, одлучено је сагласно одредби члана 24. ЗОГЗ-а.

Тужена се у оспореном акту није позвала на одредбу члана 45. став 3. ЗОГЗ-а, на којој подносилац захтјева инсистира, „да се изузетно физичком лицу може додијелити непосредном погодбом друга парцела за изузето земљиште“. Дакле, у погледу додјеле замјенске парцеле тужена није примјенила наведену законску одредбу, јер је тачком 3. диспозитива оспореног акта утврдила право на замјенску парцелу, али није извршила додјелу друге парцеле путем непосредне погодбе.

Због наведеног, правилан је став суда у побијаној пресуди – да се о било којем облику накнаде за преузето земљиште може одлучивати тек по правоснажности рјешења о преузимању земљишта, како је то уосталом и одлучено тачком 4. диспозитива тог акта. Наводи подносиоца захтјева да је он повукао своју сагласност за преузимање земљишта јер да је исту дао само под условом да му се додјели замјенска парцела, нису од утицаја на законитост оспореног акта. Наиме, из одредаба ЗОГЗ-а о преузимању земљишта из посједа ранијег власника или корисника, не произилази, да се преузимање земљишта може условљавати сагласношћу тих лица, па је без утицаја чињеница да је он поднеском упућеном туженој, повукао своју сагласност. У сваком случају о његовом праву на накнаду или на додјелу замјенске парцеле ће се одлучити у поступку који ће услиједити након правоснажности рјешења о преузимању предметног земљишта из његовог посједа. Овакво закључивање произилази из одредбе члана 45. став 3. ЗОГЗ-а, на коју се он позива у захтјеву, обзиром да је том одредбом регулисано да се физичком лицу, може изузетно додијелити друга парцела непосредном погодбом, али у поступку накнаде за изузето земљиште. Због наведеног, његова права предвиђена Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода на које се позвао у захтјеву, нису повријеђена, јер ће се о праву на замјенску парцелу одлучити накнадно, након правоснажности рјешења о преузимању земљишта, како је то одређено чланом 69. став 2. ЗОГЗ-а а правилно образложио суд у побијаној пресуди.

У таквој ситуацији овај суд налази да побијаном пресудом није остварен разлог за укидање или преиначење исте, у смислу одредаба члана 19. став 2. ЗУС-а, па се отуда захтјев одбија на основу одредаба члана 49. став 1. тога закона.

Записничар
Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа
Јанко Нинић